

PRAKSISOVERSIGT · AFGIFTSRET

Praksisoversigt over øl- og vinafgift – klassificering, oplagshaver og hæftelse

Tarifiering efter Siebrand-testen, registreringssystemet og den solidariske hæftelse i § 27

Version 2 Opdateret 16. jul. 2026 18 afgørelser · 2012-2026

[Læs online](#)

INTRODUKTION

Øl- og vinafgiften efter [øl- og vinafgiftsloven](#) hviler på tre søjler, som hver især genererer sit eget tvistemønster: den afgiftsmæssige klassificering, der er fuldstændig bundet op på toldtarifieringen efter EU's kombinerede nomenklatur; registrerings- og suspensionssystemet med autoriseret oplagshaver, afgiftsoplag og sikkerhedsstillelse; og den brede solidariske hæftelse i [§ 27](#). Praksis viser et konsekvent mønster: klassificeringen afgøres udelukkende af varens objektive kendetegn – ikke af producentens betegnelse, markedsføring eller fremstillingsteknik – hvor EU-Domstolens Siebrand-, Paderborner- og Toorank-domme har flyttet en lang række gærede produkter tilsat sprit fra vinafgift til spiritusafgift. På hæftelsessiden accepterer Landsskatteretten ikke en objektiv formodning: myndigheden skal sandsynliggøre den erhvervsmæssige karakter, før bevisbyrden vender.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** Den punktafgiftsmæssige klassificering af en drikkevarer bestemmes udelukkende af, hvordan varen tariferes i EU's kombinerede nomenklatur – øl- og vinafgiftsloven har intet selvstændigt varebegreb.
- 02** En gæret drikkevarer tilsat destilleret alkohol tariferes i KN-position 2208 (spiritus) i stedet for 2206, hvis tilsætningen har bevirket, at varen ikke længere smager, dufter eller ser ud som en drikkevarer fremstillet af den pågældende frugt eller det pågældende naturprodukt.
- 03** Siebrand-testen består af tre kriterier, der vurderes samlet: hvilken alkoholform (gæret eller destilleret) der bidrager mest til alkoholindholdet, varens særlige organoleptiske kendetegn, og varens påtænkte anvendelse bedømt ud fra form, farve, navn og markedsføring.
- 04** Alkoholholdens mængdemæssige fordeling er kun et udgangspunkt for undersøgelsen – ikke et selvstændigt afgørende kriterium; en drik med 51 pct. gæret alkohol kan således stadig tariferes i pos. 2208.
- 05** Traditionelle gærede produkter som kirsebærvin og saké bevarer deres tarifiering i pos. 2206, selv om der tilsættes destilleret alkohol i mindre mængder, så længe de bevarer deres gærede karakter.

- 06 Et gæret produkt, der efter rensning og ultrafiltrering fremstår som en farveløs, klar væske med lugt af alkohol, tarifieres i pos. 2208 uanset dets oprindelige tarifiering – og halvfabrikata, der ikke er bestemt til konsum, opfylder slet ikke definitionen som drikkevare.
- 07 Er tarifieringen ikke afgørelig ud fra varens objektive kendetegn, inddrages subsidiært varens bestemmelse – hvorvidt produktet indkøbes og indtages som en anden gæret drik eller som spiritus.
- 08 Et ginseng tonikum markedsført som kosttilskud er afgiftspligtigt efter øl- og vinafgiftsloven, når indholdet svarer til varebeskrivelsen i KN-position 2205 som en drikkevare med indhold af vin – lægemiddel- og fødevareregler forfølger andre formål end afgiftsretten og er uden betydning for tarifieringen.
- 09 Autorisation som oplagshaver forudsætter både forudgående godkendelse af virksomhedens lokaler og sikkerhedsstillelse på mindst 10.000 kr., og en bevilling kan ikke meddeles med tilbagevirkende kraft.
- 10 Afgiften forfalder først, når varen fysisk forlader afgiftsoplaget – et salg af varer på oplaget udløser ikke afgift, selv om ejendomsretten er overgået til en ikke-registreret køber.
- 11 Oplæggelse af importeret vin på et offentligt toldoplag suspenderer både moms, øl- og vinafgift og emballageafgift, indtil varen frigives til fri omsætning.
- 12 Adgangen til afgiftssuspension tilkommer kun autoriserede oplagshavere – en registreret varemottager skal svare afgiften ved modtagelsen og kan ikke oplægge ubeskattede varer.
- 13 Hæftelsen efter § 27 er lagdelt efter forfaldsgrund og udvides af stk. 11 til solidarisk hæftelse, når flere hæfter for samme afgift.
- 14 Efter § 27, stk. 9, hæfter både erhververen og den, der er i besiddelse af ikke-afgiftsberigtigede varer, når der ikke er sket autorisation eller registrering eller stillet sikkerhed.
- 15 Skatteforvaltningen bærer bevisbyrden for, at varer er indført med erhvervsmæssigt formål – den fundne mængde kan ikke i sig selv dokumentere uregistreret virksomhed, når varerne er spredt og blandet med private ejendele.
- 16 En overskridelse af de vejledende mængder (110 l øl, 90 l vin, 10 l spiritus) på flere gange vender bevisbyrden, så den indførende skal godtgøre, at varerne udelukkende er til eget brug.
- 17 Registreringer på et usikret ihændehaverkort uden pinkode eller ID-kontrol skaber ikke i sig selv en formodning for, at kortindehaveren har foretaget indkøbene og hæfter for afgiften.
- 18 Ølmoderationen efter § 2 følger det fremstillede øl – ikke det udleverede – og er betinget af, at bryggeriet er juridisk og økonomisk uafhængigt af andre bryggerier og ikke driver på licens.
- 19 Afgiftslempelsen for små bryggerier gælder også øl fra små, uafhængige bryggerier i andre EU-lande, og må efter strukturdirektivets artikel 4 højst udgøre 50 pct. af den normale nationale sats.

20 Fritagelsen i § 11, stk. 1, nr. 7, for teknisk og videnskabeligt formål er en snæver undtagelse, der ikke omfatter vin indeholdt i et produkt bestemt til konsum.

§ 1 To afgiftsspor i én lov: øl efter § 1, vin og frugtvin efter § 3

Øl- og vinafgiftsloven rummer to teknisk forskellige afgiftsspor, som blev samlet i én lov ved tilpasningen til det indre marked i 1992.

For **øl** følger afgiften af [§ 1, stk. 1](#): der betales 48,74 kr. pr. liter 100 pct. ren alkohol (ætanolindholdet) for varer henhørende under position 2203 og 2206 i EU's kombinerede nomenklatur. Øl med et ætanolindhold **under 2,8 pct. vol.** er fritaget, jf. [§ 1, stk. 2](#). Ølafgiften er dermed en ren alkoholafgift – den skalerer lineært med styrken.

For **vin og frugtvin** følger afgiften af [§ 3](#) og er derimod en litersats, der springer trinvist efter ætanolindholdet inden for KN-position 2204-2206. Efter nedsættelsen pr. 1. april 2019 ved [LOV nr 270 af 26/03/2019](#) er satserne:

Ætanolindhold	Betegnelse	Sats
Over 1,2 pct. vol., ikke over 6 pct. vol.	–	5,18 kr./l
Over 6 pct. vol., ikke over 15 pct. vol.	Bordvin	11,26 kr./l
Over 15 pct. vol., ikke over 22 pct. vol.	Hedvin	15,08 kr./l
Over 22 pct. vol.	→ spiritusafgift	SPRITAL § 1

Vin og vinbaserede alkoholsodavand med et ætanolindhold indtil 1,2 pct. vol. er undtaget for afgift.

Denne dobbelte konstruktion er ikke en dansk opfindelse. Den følger af [Rådets direktiv 92/83/EØF](#) om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for alkohol og [Rådets direktiv 92/84/EØF](#) om satserne, senere ændret ved [Rådets direktiv \(EU\) 2020/1151](#), og suppleret af den generelle punktafgiftsordning i [Rådets direktiv \(EU\) 2020/262](#). Det fremgår udtrykkeligt af de officielle noter til [bekendtgørelse om afgift af øl, vin og frugtvin m.m.](#), at bekendtgørelsen gennemfører dele af netop disse fire retsakter.

De oprindelige almindelige bemærkninger til 1992-lovforslaget forklarer sammenlægningens logik:

For at den danske lovgivning strukturmæssigt kommer til at ligne EF-lovgivningen, foreslås det, at de gældende love om ølafgift og vinafgift samles i een lov. Derimod opretholdes den danske spiritusafgiftslov som en selvstændig lov, indtil overgangsordningen for værdiafgiften på spiritus bortfalder i 1996.

Samtidig blev dækningsafgiften i den gamle vinafgiftslov og udligningstillægget på 1,5 pct. ved import af flaskevin ophævet. Ifølge forarbejderne til § 3 skyldtes det, at tillægget – der skulle udligne tab ved påfyldning her i landet – blev erstattet af fradragsreglen for tab som følge af varernes art, og at de dækningsafgiftsbelagte varer nu var dækket af strukturdirektivets vareområde.

Ølafgiftens tekniske grundlag er siden ændret afgørende. Fra 1992 hvilede ølafgiften på **Plato-skalaen** (ekstraktindhold ved indbrygningen) fordelt på fem skatteklasser. Denne konstruktion blev afskaffet ved [LOV nr 1217 af 27/12/2003](#), der omlagde ølafgiften til en glidende alkoholskala. Satsniveauet har svinget markant: forhøjet ved [LOV nr 275 af 15/04/1997](#) og med 25 pct. ved [LOV nr 1383 af 28/12/2011](#), indekseret ved [LOV nr 924 af 18/09/2012](#), og derefter nedsat ad flere omgange – ved [LOV nr 789 af 28/06/2013](#) og senest fra

56,02 kr. til de nuværende 48,74 kr. pr. liter ren alkohol i 2019. Forarbejderne til 2019-nedsættelsen angiver formålet direkte: at reducere grænsehandlen og øge omsætningen i danske butikker.

LOV

Spiritusafgiftsloven § 1, stk. 1

Øl- og vinafgiftsloven § 1, stk. 1, 2

Øl- og vinafgiftsloven § 3, stk. 1, 2

Klassificeringen har intet selvstændigt varebegreb – den følger § 2 toldtarifieringen

Det bærende princip på hele området kan formuleres i én sætning, som Skattestyrelsen selv gentager i styresignal efter styresignal:

Den punktafgiftsmæssige klassifikation af et givet produkt bestemmes af, hvordan produktet er blevet tariferet.

Øl- og vinafgiftsloven definerer altså ikke selv, hvad "vin" eller "øl" er. § 1 og § 3 henviser blot til KN-positionerne 2203, 2204, 2205 og 2206, og afgiftspligten står og falder med, hvor varen tariferes. Det betyder, at hele den toldretlige tarifieringsmetodik – de almindelige tarifieringsbestemmelser (ATB) og EU-Domstolens tarifieringspraksis – bliver afgørende for en rent national punktafgift.

Metodikken er streng og objektiv. Landsskatteretten formulerede den præcist i **22-0089675** om tarifieringen af en håndvask, med citat af EU-Domstolens faste praksis:

præmis 21-23 i Domstolens dom i sag C-192/19, Rensen Shipbuilding: hensynet til retssikkerheden og myndighedernes kontrolmuligheder kræver, at det afgørende kriterium for varers tarifiering i almindelighed skal søges i deres objektive karakteristika og egenskaber, således som disse fremgår af ordlyden af positionen i KN og de til afsnit og kapitler knyttede bestemmelser.

To følgeslutninger har direkte betydning på drikkevareområdet.

For det første er varens anvendelse kun et objektivt kriterium, hvis varen og dens bestemmelse hænger uløseligt sammen. Det er netop den åbning, Siebrand-testens tredje led udnytter.

For det andet er regulering, der forfølger andre formål, uden betydning. I **22-0089675** hjalp det ikke virksomheden, at produktet var tilmeldt Lægemiddelstyrelsen som medicinsk udstyr og udelukkende solgtes til plejehjem og hospitaler. Toldstyrelsen formulerede princippet skarpt:

Eventuelle godkendelser eller tiltænkte markeder for varen er uden relevans for tarifieringen, idet tarifiering udelukkende sker på baggrund af gældende toldlovgivning og varens objektive karakteristika.

Dette er den direkte forklaring på, at et ginseng tonikum, der lovligt markedsføres som kosttilskud, ikke desto mindre kan være vinafgiftspligtigt – se nedenfor. Samme metodiske ramme anvendte Landsskatteretten i **22-0085010** om ændret tarifiering af importerede dekorationsgenstande.

Det er værd at bemærke, at retstilstanden på dette punkt er vendt 180 grader siden 1992. De oprindelige almindelige bemærkninger beskrev overgangen sådan:

Efter de gældende regler beskattes alkoholholdige drikkevarer, der teknisk er fremstillet som hedvin, men som smagsmæssigt m.v. har karakter af spiritus, med spiritusafgift. Efter EFs bestemmelser vil hedvine, der teknisk er fremstillet som sådanne, skulle beskattes som hedvin, uanset at varen i øvrigt måtte have karakter af spiritus.

Lovgiver forudsatte altså i 1992, at EU-tilpasningen ville gøre **fremstillingsteknikken** afgørende og det organoleptiske irrelevant. Siebrand-dommen i 2009 vendte dette om: det organoleptiske blev igen udslagsgivende, blot nu som led i tarifieringen frem for som en national skønsregel.

LOV	Øl- og vinafgiftsloven § 1, stk. 1	Øl- og vinafgiftsloven § 3, stk. 1	
PRAKSIS	Landsskatteretten · Ændret tarifiering af importerede dekorationsgenstande: Landsskatterettens afgørelse i sag nr. 22-0085010		30.01.2025
	Landsskatteretten · Stadfæstelse af tarifieringsoplysning for håndvask af plastik - KN-kode 3922 10 00 00		30.11.2023

§ 3 Siebrand-testen: hvornår mister en gæret drik sin karakter af vin?

Hovedsporet i klassificeringstvisterne er afgrænsningen mellem KN-position 2206 (andre gærede drikkevarer → vinafgift) og KN-position 2208 (ethanol og spiritus → spiritusafgift) for produkter, der indeholder **både** gæret og destilleret alkohol.

EU-Domstolen afgjorde spørgsmålet i **sag C-150/08, Siebrand BV** (dom af 9. maj 2009). Domstolen fastslog, at gærede alkoholholdige drikkevarer, der oprindeligt svarer til pos. 2206, og som er tilsat destilleret alkohol, vand, sukker (sirup), aroma- og farvestoffer – og for visse af dem tillige en flødecreme – som har bevirket, at de ikke længere smager, dufter og/eller ser ud som en drikkevarer fremstillet af en bestemt frugt eller et bestemt naturprodukt, henhører under pos. 2208.

SKAT gennemførte praksisændringen med **SKM2010.157.SKAT** (styresignalet af 1. marts 2010) med virkning fra **1. september 2010**. Styresignalet opstiller den tredelte test:

- **Indholdet af alkohol** (dommens præmis 35) – hvilken form for alkohol, fermenteret eller destilleret, bidrager mest til det samlede alkoholindhold i volumen?
- **Særlige organoleptiske kendetegn** (præmis 36) – smag, lugt og udseende.
- **Påtænkt anvendelse** (præmis 38) – bedømt ud fra form, farve, navn og markedsføring.

Det afgørende ved testen er, at **det første kriterium ikke er selvstændigt afgørende**. Styresignalet er utvetydigt:

Dette kriterium skal ikke betragtes som det eneste afgørende for tarifieringen, men som et udgangspunkt for yderligere undersøgelser af objektive kendetegn og egenskaber ved produktet.

En producent kan altså ikke sikre sig vinafgift ved blot at holde den destillerede alkohol under 50 pct. af alkoholindholdet. Det bekræftes af Toorank-dommen (nedenfor), hvor en drikkevarer med 51 pct. gæret alkohol alligevel blev henført til pos. 2208.

Styresignalet præciserer, hvad praksisændringen konkret rammer: produkter bestående af frugtvin eller cider tilsat ethanol (fx melassesprit), vand samt smags- og aromastoffer, typisk mellem 14 og 22 pct. vol. – kakaocremelikør på en frugtvinbase med flødecreme, eller lakrids- og bolchelikør på en frugtvinbase med tyrkisk peber. For alle gælder, at de **ikke længere smager, lugter eller ser ud som den frugtvinbase, der indgår**

i produktet. De økonomiske konsekvenser var betydelige: en kakaocremelikør på 14,5 pct. vol., der før blev beskattet med 6,14 kr. pr. liter, blev efter 1. september 2010 beskattet med 21,75 kr. pr. liter.

Omvendt trækker styresignalet en klar grænse **nedad** mod de traditionelle produkter:

Hvad angår "traditionelle gærede produkter" henhørende under pos. 2206 som f.eks. kirsebærvin ændres praksis ikke på baggrund af dommen. F.eks. kan destilleret alkohol tilsættes i små mængder til saké og produktet vil stadig være et produkt under position 2206 i KN.

Landsskatteretten anvendte testen i [15-1890512](#) af 22. oktober 2020 om spiritusafgift af frugtdrikke med tilsat alkohol – sagen angår netop grænsedragningen mellem [ØVL § 3, stk. 1](#) og [SPRITAL § 1, stk. 1](#).

Konsekvensen for virksomhederne er ikke kun satsmæssig, men også registreringsmæssig. Som styresignalet påpeger, skulle virksomheder, der fortsat ønskede at modtage eller oplægge de omklassificerede produkter ubeskattet, autoriseres som oplagshavere **efter spiritusafgiftsloven** – hvor mindstebeløbet for sikkerhedsstillelse er 30.000 kr. mod 10.000 kr. på øl- og vinområdet.

LOV

[Spiritusafgiftsloven § 1, stk. 1](#)[ØL- og vinafgiftsloven § 3, stk. 1, 2](#)

PRAKSIS

Landsskatteretten · Spiritusafgift af frugtdrikke med tilsat alkohol - Landsskatterettens afgørelse

22.10.2020

§ 4 Rensning og filtrering: Paderborner-dommen og Toorank-produkterne

Siebrand-testen dækker tilsætning af sprit. Et parallelt spor angår varer, hvis gærede karakter er fjernet ved **rensning og ultrafiltrering**.

I **sag C-196/10, Paderborner Brauerei** fastslog EU-Domstolen, at "malt beer base" med et alkoholindhold på 14 pct. vol., fremstillet af brygget øl, som efterfølgende er rensat og ultrafiltreret, og som fremstår som en farveløs og klar væske, der lugter af alkohol, skal tariferes under KN pos. 2208. Skattestyrelsen udmøntede dommen i **SKM2012.16.SKAT** med virkning fra 1. juli 2012.

Den juridiske vejledning ([E.A.3.3.3](#) om øl og [E.A.3.2.3](#) om vin) opstiller to kriterier for denne varegruppe:

- **Er produktet beregnet til konsum?** (præmis 34) – et rensat og filtreret produkt vil normalt være et **halvfabrikat** til fremstilling af en blandingsdrikkevare, ikke et færdigt produkt bestemt til konsum. Er det ikke et færdigt produkt, opfylder det slet ikke definitionen som drikkevare og kan derfor ikke tariferes i KN pos. 2203-2206.
- **Produktets objektive kendetegn** (præmis 37) – i Paderborner fremstod produktet som en farveløs, klar væske, der lugtede af alkohol og havde en let bitter smag. Visuelt lignede det ikke øl og havde ikke den for øl karakteristiske bitre smag.

Den praktisk vigtigste konsekvens er **smitteeffekten fremad**: vejledningen fastslår, at det er tidspunktet for rensning og filtrering, der er afgørende, og at en drikkevare baseret på rensat og filtreret alkohol tariferet i pos. 2208 **også selv skal tariferes i pos. 2208**. Dette gælder udtrykkeligt alkoholsodavand og alko-pops, hvis de er baseret på rensat alkohol.

EU-Domstolen sammenfattede de to spor i de forenede sager [C-532/14](#) og [C-533/14, Toorank Productions BV](#) af 11. maj 2016. Domstolen fastslog, at drikkevarer, der ikke har de kendetegn og organoleptiske egenskaber,

som er knyttet til drikkevarer henhørende under pos. 2206, men i stedet har de kendetegn, som er knyttet til produkter under pos. 2208, henhører under sidstnævnte position. Tre produkter blev henført til pos. 2208:

Produkt	Alkohol	Karakteristika	Resultat
Ferm Fruit – gæret æblekoncentrat, rensat ved ultrafiltrering	16 pct. vol.	Neutral farve, duft og smag; ingen tilsat destilleret alkohol	Pos. 2208
Ferm Fruit + sukker, aroma-, farve- og smagsstoffer, fortykningsmidler, konserveringsmidler, i ét tilfælde fløde	14 pct. vol.	Ingen destilleret alkohol	Pos. 2208
Ferm Fruit + tilsætningsstoffer + destilleret alkohol	13,4 pct. vol.	Destilleret alkohol udgør højest 49 pct. – 51 pct. stammer fra gæring	Pos. 2208

Toorank er derfor den skarpeste illustration af, at 51/49-fordelingen til fordel for gæret alkohol **ikke** redder tarifieringen i pos. 2206. Rensningen havde allerede frataget basen dens organoleptiske karakter, og det smittede af på alle afledte produkter.

LOV

[Øl- og vinafgiftsloven § 1, stk. 1](#)[Øl- og vinafgiftsloven § 3, stk. 1](#)

PRAKSIS

EU-Domstolen · Tarifiering af alkoholholdige drikkevarer: Fortolkning af den kombinerede nomenklatur (KN) pos. 2206 og 2208 for rensede og tilsatte gærede drikkevarer

11.05.2016

§ 5 Gløgg-sagerne: da Landsskatteretten skiftede standpunkt

Gløgg tilsat rom illustrerer, hvor vanskelig grænsedragningen er i praksis – og at den kan gå begge veje.

I **SKM2015.758.LSR** ([afgørelse af 8. december 2015](#)) fandt Landsskatteretten, at et gløggprodukt tilsat rom **ikke** kunne henføres til KN-position 2206, idet alkoholindholdet i produkter omfattet af denne position hverken helt eller delvis måtte være opnået ved tilsætning af spiritus. Produktet skulle dermed henføres til pos. 2208 og pålægges spiritusafgift.

Denne afgørelse blev imidlertid **ændret** ved **SKM2017.457.LSR** ([afgørelse af 28. juli 2017](#)), hvor Landsskatteretten fandt, at færdigblandet gløgg med rom ikke var omfattet af afgiftsområdet efter spiritusafgiftslovens § 1. Retten fandt derimod samlet, at produkterne skulle tariferes i **KN-position 2206.00.59** som andre varer, jf. ATB 3 b samt ATB 1 og 6.

Den juridiske vejledning har efterfølgende kodificeret den metodik, praksisskiftet hviler på. For gærede produkter tilsat spiritus skal tarifieringen ske efter de **almindelige tariferingsbestemmelser**, og der skal – under henvisning til ATB 3 b og den forklarende bemærkning i HS – foretages en vurdering af den **karaktergivende faktor**, herunder:

- hvor alkoholindholdet stammer fra (gæret drik, spiritus, ethanol mv.),
- i hvilket **mængdemæssigt omfang** produktet stammer fra hver af disse kilder,
- produktets **organoleptiske kendetegn** – smag, duft og udseende – herunder om disse svarer til pos. 2206 eller pos. 2208.

Og – afgørende – hvis dette ikke er tilstrækkeligt:

I de tilfælde, hvor det ikke er muligt at fastlægge produktets tarifiering på baggrund af ovennævnte objektive kendetegn og karakteristika, skal der foretages en vurdering af produktets bestemmelse (indkøb og indtag), dvs. hvorvidt produkterne indkøbes og indtages som en anden gæret drik eller som spiritus, jf. præmis 47 i EU-Domstolens dom i sag C-339/09 (Skoma-Lux s.r.o.).

Der er altså en **hierarkisk struktur** i vurderingen: først varens objektive kendetegn og karaktergivende faktor, dernæst – kun subsidiært – varens bestemmelse. Gløggens redning lå netop her: en gløgg indkøbes og indtages som en gæret drik i en juletradition, ikke som spiritus, uanset romtilsætningen. Kontrasten til Siebrands lakridslikør-"shots" er instruktiv – dér pegede navn, form og markedsføring entydigt på spiritus.

Sammenholdt viser gløgg-sagerne, at Siebrand-testen ikke er en mekanisk regel om spiritillsætning, men en helhedsvurdering, hvor produktets identitet i forbrugers øjne kan være udslagsgivende, når de fysiske kendetegn er tvetydige.

LOV

Spiritusafgiftsloven § 1, stk. 1

Øl- og vinafgiftsloven § 3, stk. 1

PRAKSIS

Landsskatteretten · Spiritusafgift af frugtdrikke med tilsat alkohol - Landsskatterettens afgørelse

22.10.2020

Vin i kosttilskud: KN-position 2205 og grænsen mod § 11's tekniske formål

En tilbagevendende tvist er, om et produkt, der lovligt markedsføres som **kosttilskud** eller tonikum, kan være afgiftspligtigt som vin.

Svaret er ja. Det følger allerede af positionsteksten. Den juridiske vejledning (E.A.3.2.2) beskriver KN-position 2205 som omfattende drikkevarer, der oftest bruges som **aperitiffer eller tonika**, og som udelukkende er fremstillet af vin fra gæring af friske druer (pos. 2204) med tilsætning af planter – blade, rødder, frugter – eller aromastoffer. Og videre:

Positionen omfatter også ovennævnte typer af drikkevarer, som indeholder tilsatte vitaminer eller jernforbindelser. Disse varer, som i visse tilfælde bliver betegnet som kosttilskud, er bestemt til at bevare almindelig sundhed og velbefindende.

Den samme reservation findes i beskrivelsen af pos. 2206. EU-lovgiver har altså udtrykkeligt forudset kosttilskuds-scenariet og placeret disse varer inden for vinafgiftens område.

Østre Landsret afgjorde spørgsmålet i **SKM2013.873.ØLR** (dom af 29. oktober 2013). Sagen angik, om et ginseng tonikum var afgiftspligtigt efter øl- og vinafgiftsloven. Landsretten fandt, at **indholdet af produktet svarede til varebeskrivelsen i position 2205 som en drikkevare med indhold af vin**, hvorved produktet var afgiftspligtigt efter loven, jf. § 3, stk. 2. Den juridiske vejledning har optaget dommen som fast praksis under en udtrykkeleg "Bemærk"-note: et ginseng tonikum (kosttilskud) skulle henføres til position 2205.

Dommen ligger i naturlig forlængelse af det tarifieringsprincip, der blev beskrevet ovenfor: at et produkt er godkendt eller reguleret efter lægemiddel- eller fødevarelovgivningen er uden betydning, fordi disse regelsæt forfølger andre formål end afgiftsretten.

En tilsvarende tvist opstod i [12-0192111](#) af 5. oktober 2012 om afgiftspligt for kosttilskud med alkohol, hvor Landsskatteretten inddrog både [spiritusafgiftsloven § 1, stk. 1](#), [lægemiddelloven § 2](#) og [ØVL § 7, stk. 1](#) om afgiftsoplag.

Den naturlige indsigelse fra virksomhedernes side er, at vinen i et kosttilskud tjener et **teknisk formål** som bærestof og derfor bør fritages efter [§ 11, stk. 1, nr. 7](#), der fritager varer, som "anvendes til teknisk, videnskabeligt, undervisningsmæssigt, medicinsk formål og lignende". Fritagelseskataloget i [§ 11, stk. 1](#) er imidlertid konstrueret snævert og forudsætter gennemgående, at alkoholen enten er denatureret eller anvendes i et **produkt, der ikke er bestemt til konsum**. Det ses direkte af nr. 2, der kræver, at den denaturerede alkohol tilsættes "et produkt, der ikke er bestemt til konsum", og af nr. 6, der for levnedsmidler opstiller kvantitative lofter – 8,5 l ren alkohol pr. 100 kg produkt for chokolade og 5 l pr. 100 kg for andre produkter. Efter [§ 11, stk. 6](#) kan afgiftsfritagelse endvidere betinges af, at varerne tilsættes stoffer, der gør dem uegnede til drikkebrug. Et tonikum, der drikkes, falder uden for dette system: alkoholen indtages, og fritagelsen for teknisk formål er derfor ikke i spil.

Spørgsmålet om **berettiget forventning** ved tidsbegrænsede bevillinger står i samme sagskompleks. Det følger af almindelige forvaltningsretlige grundsætninger, at en tidsbegrænset tilladelse netop ved sin tidsbegrænsning signalerer, at retstilstanden kan ændres ved udløbet – og at en forventning om varig afgiftsfrihed derfor ikke uden videre beskyttes. Se nærmere om afledte spørgsmål under [bindende-svar-skatteraadet](#) og [skatteret-genoptagelse](#).

LOV

[ØL- og vinafgiftsloven § 3, stk. 2](#)[ØL- og vinafgiftsloven § 7, stk. 1](#)[ØL- og vinafgiftsloven § 11, stk. 1, 6](#)

PRAKSIS

Landsskatteretten · Afgiftspligt for kosttilskud med alkohol - Landsskatterettens afgørelse vedrørende spiritusafgift 05.10.2012

§ 7 Alkoholsodavand og tillægsafgiften på mousserende vin i § 3 A

[§ 3 A](#) pålægger en **tillægsafgift på 3,35 kr. pr. liter** for varer under KN-position 2204-2206, som forefindes på flasker med champagneproplukke med fastholdelsesanordning eller har et overtryk på mindst 3 bar ved 20 °C. Bestemmelsen rammer altså mousserende vin – men definitionen er teknisk-fysisk (proplukke eller overtryk), ikke betegnelsesbaseret, og fanger derfor en bredere kreds af produkter end klassisk champagne.

Den juridiske vejledning præciserer rækkevidden: tillægsafgiften omfatter varer afgiftspligtige efter [§ 3, stk. 2, nr. 1 og 2](#), dvs. mousserende vin m.v. med et ætanolindhold over 1,2 pct. vol., men ikke over 15 pct. vol.

En vigtig aktualitetsmarkering: Til og med 30. juni 2024 blev der tillige betalt tillægsafgift af mousserende vin m.v. med et ætanolindhold over 15 pct. vol., men ikke over 22 pct. vol. (§ 3, stk. 2, nr. 3). Denne tillægsafgift blev afskaffet pr. **1. juli 2024** ved **lov nr. 333 af 9. april 2024, § 7, nr. 2**. Skattestyrelsen udsendte i den anledning styresignal [SKM2024.641.SKTST](#) ([genoptagelse vedrørende afgiftstilsvaret efter øl- og vinafgiftsloven for tillægsafgift af mousserende vin og frugtvin m.m. på over 15 pct. vol., men ikke over 22 pct. vol.](#)). Virksomheder med hedvinsprodukter i det mousserende segment bør derfor kontrollere afgiftstilsvaret for perioden forud – se generelt [skatteret-genoptagelse](#).

Alkoholsodavand udgør et selvstændigt klassifikationsproblem, fordi produktet definitions-mæssigt er en **blanding**. Systematikken har været omskiftelig: ved **lov nr. 1217 af 27. december 2003** blev der indsat særlige bestemmelser (§§ 3 B og 3 C) om ølafgift og tillægsafgift på henholdsvis malt- og vinbaseret alkoholsodavand,

og forarbejderne til § 1 forklarer, at "øl tilsat ikke-alkoholholdige drikkevarer (alkoholsodavand) foreslås dog afgiftsbelagt efter den nye foreslåede § 3 B". Tillægsafgiften på alkoholsodavand blev senere afskaffet, og §§ 3 B og 3 C blev ophævet, hvorefter henvisningen i § 1, stk. 1, 2. pkt., blev konsekvensrettet til alene at nævne § 3 A. Forarbejderne til denne ændring gengiver de dagældende differentierede satser – 9,38-17,66 kr. pr. liter for maltbaseret og 7,13-12,13 kr. pr. liter for vinbaseret alkoholsodavand, afhængigt af om alkoholindholdet oversteg 10 pct.

Et konkret eksempel på klassifikationstvisten findes i [13-5583445](#) af 18. august 2014, hvor Landsskatteretten tog stilling til klassificeringen af en **te-baseret mousserende drikkevare** som alkoholsodavand – med afledte konsekvenser for både øl- og vinafgiftsloven og emballageafgiftsloven. Sagen illustrerer det praktiske pres på systemet: nye produktkategorier med utraditionelle baser (te, kombucha, hard seltzer) skal indpasses i en nomenklatur, der grundlæggende er skrevet med druer, æbler og malt for øje.

EU-Domstolen har i [sag C-216/23](#) af 8. maj 2024 taget stilling til den beslægtede varebetegnelsesregulering for "aromatiseret cocktail af vinprodukter" og forbuddet mod tilsætning af øl som alkohol eller smags giver – en påmindelse om, at de markedsordningsretlige og de afgiftsretlige kategoriseringer af blandingsprodukter kører i parallelle, men ikke identiske spor.

LOV

[Øl- og vinafgiftsloven § 1, stk. 1](#)[Øl- og vinafgiftsloven § 3a](#)[Øl- og vinafgiftsloven § 3, stk. 2](#)

PRAKSIS	EU-Domstolen · Beskyttelse af varebetegnelsen 'aromatiseret cocktail af vinprodukter': Forbud mod tilsætning af øl som alkohol eller smags giver	08.05.2024
	Landsskatteretten · Klassificering af te-baseret mousserende drikkevare som alkoholsodavand og emballageafgift	18.08.2014

Autoriseret oplagshaver, afgiftsoplag og sikkerhedsstillelse efter §§ 5 og 7

Registreringssystemet er nøglen til afgiftssuspensionen – og dermed til hele likviditetsøkonomien i branchen.

En **autoriseret oplagshaver** er efter [§ 5, stk. 1](#) en virksomhed eller person, der som led i udøvelsen af sit erhverv har fået autorisation til at fremstille, forarbejde, oplægge, modtage eller afsende varer under afgiftssuspensionsordningen i et afgiftsoplag. Systematikken er tvedelt:

- Virksomheder, der **fremstiller** varer her i landet, **skal** autoriseres, jf. [§ 5, stk. 2](#).
- Andre virksomheder, der fra udlandet **modtager** varer med henblik på videresalg her i landet, **kan** autoriseres, jf. [§ 5, stk. 3](#).

En særlig faldgrube ligger i [§ 5, stk. 4](#): efterbehandling af afgiftspligtig vin og frugtvín, herunder **eftergæring og tilsætning af kulsyre**, anses for fremstilling, hvis behandlingen medfører, at varens afgiftsmæssige kvalificering efter § 3 ændres. En virksomhed, der blot tilsætter kulsyre og dermed udløser tillægsafgiften efter § 3 A, bliver altså fremstillingsvirksomhed med pligtmæssig autorisation.

Autorisation forudsætter **to selvstændige betingelser**:

Lokalegodkendelse. Efter [§ 7, stk. 2](#) er det en betingelse, at virksomheden har et lokale, som Skatteforvaltningen har godkendt **inden** autoriseringen. [Bekendtgørelsens § 3](#) opstiller seks kumulative vilkår: lokalerne skal have

en sådan størrelse og indretning, at aktiviteterne kan udføres og der kan holdes rimelig orden; der må kun opbevares afgiftspligtige varer, råvarer, redskaber, hjælpematerialer, emballage samt brandslukningsudstyr; der skal foretages **fysisk adskillelse** mellem beskattede og ubeskattede varer; lokalerne må ikke benyttes til beboelse eller køkken; adgangen skal være uhindret og må ikke ske gennem private beboelsesrum eller en anden virksomhed; og der må ikke være gennemgang til andre virksomheder. Ansøgningen skal vedlægges plantegning. Efter § 7, stk. 3 kan autorisationen eller lokalegodkendelsen tilbagekaldes, hvis lokalerne anvendes eller indrettes, så kontrollen ikke kan udføres på rimelig måde.

Sikkerhedsstillelse. Efter § 5, stk. 5 skal oplagshaveren stille sikkerhed for betaling af afgifter. [Bekendtgørelsens § 10](#) fastsætter mindstebeløbet til **10.000 kr.** – mod 30.000 kr. efter [bekendtgørelsen om afgift af spiritus m.m.](#) Efter en vurdering af risiko for afgiftstab kan Skatteforvaltningen fastsætte et større beløb under hensyn til mængden eller arten af varer. Sikkerhed kan stilles i form af børsnoterede obligationer, garanti eller selvskyldnerkaution fra pengeinstitutter eller kautionsforsikringsselskaber, kontante indskud eller anden betryggende sikkerhed, og skal være Skatteforvaltningen i hænde **forud for** aktivitetens påbegyndelse.

[Bekendtgørelsens § 11](#) regulerer frigivelse: er der stillet sikkerhed for den enkelte forsendelse, kan Skatteforvaltningen efter en konkret vurdering frigive sikkerheden helt eller delvist, hvis varerne er fuldstændig tilintetgjort eller gået uigenkaldeligt tabt, jf. [§ 28, stk. 5](#), og tabet er tilstrækkeligt dokumenteret – fx ved billeder eller videomateriale, logbøger eller politirapporter med beskrivelse af hændelsesforløbet.

En praktisk vigtig konstruktion er **fælles lokaler**. To eller flere autoriserede oplagshavere kan efter bekendtgørelsens § 3, stk. 4, benytte fælles lokaler, hvis de holder varerne regnskabsmæssigt adskilt og til enhver tid kan dokumentere deres forholdsmæssige ejerskab via lagerstyringssystemet. Konstaterer Skatteforvaltningen manko, kan der stilles yderligere vilkår om fysisk adskillelse. Hæftelsesmæssigt er dette reguleret i [§ 27, stk. 12](#): virksomhederne hæfter som udgangspunkt i forhold til deres ejerskab, men **solidarisk**, hvis det forholdsmæssige afgiftstilsvaret ikke kan opgøres korrekt som følge af mangelfuld dokumentation. Skatteforvaltningen kan i særligt begrundede tilfælde fritage for den solidariske hæftelse.

LOV

[ØL- og vinafgiftsloven § 5, stk. 1-6](#)[ØL- og vinafgiftsloven § 7, stk. 1-3](#)[ØL- og vinafgiftsloven § 27, stk. 12](#)

§ 9 Varemodtager, autoriseret modtager og fjernsalg efter § 6 a

Sondringen mellem **oplagshaver** og **varemodtager** er den mest oversete i systemet – og den dyreste at tage fejl af.

En autoriseret oplagshaver kan oplægge varer ubeskattet. En registreret varemodtager kan det ikke: afgiften forfalder ved modtagelsen, jf. [§ 4, stk. 3, nr. 1](#), hvorefter varer anses for at forlade afgiftssuspensionsordningen her i landet **på tidspunktet for modtagelsen**, når varetransporten sker til en registreret varemodtager efter § 6, stk. 2.

Skatterådet har fastslået den samme sondring på et parallelt punktafgiftsområde i [SKM2013.482.SR](#) af 5. juli 2013. En virksomhed, der importerede rå jordnødder og var registreret som varemodtager, gjorde gældende, at den som "registreret virksomhed" havde ret til suspension. Skatterådet afviste:

Skatterådet bekræfter, at virksomheden A ikke er berettiget til at modtage råstofafgiftspligtige jordnødder og andre varer omfattet af chokoladeafgiftslovens § 19, uden at afgiften er berigtiget.

Begrundelsen var, at suspensionsadgangen kun tilkommer **oplagshavere**, ikke varemodtagere, som skal svare afgiften ved modtagelsen. Ræsonnementet er direkte overførbart til øl- og vinafgiftsloven, hvor § 4, stk. 3, nr. 1, opstiller samme skæringspunkt.

§ 6 a regulerer varer, der **allerede er overgået til forbrug** i et andet EU-land, og som derefter transporteres hertil. Afgiften forfalder ved levering her i landet, når transporten sker med henblik på:

1. **Levering til erhvervmæssige formål**, jf. § 6 a, stk. 1, nr. 1 – herunder indkøb, som en her i landet hjemmehørende privatperson foretager i et andet EU-land og selv transporterer eller lader transportere hertil, hvor omfanget og karakteren overstiger, hvad der må anses for at skulle medgå til eget brug og egen transport.
2. **Fjernsalg**, jf. § 6 a, stk. 1, nr. 2 – når en ikke-registreret person her i landet køber varer i et andet EU-land, og varerne transporteres af en erhvervsdrivende afsender eller på dennes vegne.

Systemet blev væsentligt omlagt ved gennemførelsen af det omarbejdede cirkulationsdirektiv ([Rådets direktiv \(EU\) 2020/262](#)), der indførte to nye registreringstyper: **autoriseret modtager** (§ 6 a, stk. 4) og **autoriseret afsender** (§ 6 a, stk. 6), hver med en midlertidig variant for lejlighedsvis transport. Forarbejderne til ændringen forklarer baggrunden:

Baggrunden for det foreslåede er, at der med lovforslagets § 4, nr. 19, foreslås indsat nye registreringstyper; autoriseret modtager og autoriseret afsender. [...] Efter cirkulationsdirektivets artikel 35, vil det være den autoriserede modtager, som vil skulle betale og hæfte for afgiften i bestemmelseslandet.

Samtidig blev begrebet "**erhvervmæssig oplægning**" ændret til "**levering til erhvervmæssige formål**". Forarbejderne understreger, at der ikke er tilsigtet nogen materiel ændring:

Der er tale om en ændring af begrebsbetegnelsen, og med ændringen er der ikke tilsigtet nogen ændring af, hvornår en vare skal betragtes som »leveret til erhvervmæssige formål« (tidligere »erhvervmæssig oplægning«).

Ældre praksis om erhvervmæssig oplægning er derfor fortsat retningsgivende.

Ved **fjernsalg** skal afsenderen eller dennes herværende fiskale repræsentant efter § 6 a, stk. 9 inden vareafsendelsen både autoriseres som oplagshaver eller registreres som varemodtager og stille sikkerhed. Mindstebeløbet er også her 10.000 kr., jf. bekendtgørelsens § 10.

LOV

Øl- og vinafgiftsloven § 4, stk. 3

Øl- og vinafgiftsloven § 6a, stk. 1, 4, 6, 9

PRAKSIS

Skatterådet · Afgiftsfritagelse for råstofafgift på jordnødder ved en gros salg

05.07.2013

Afgiftssuspension: forfald ved fysisk udlevering – og toldoplæggets dobbelte suspension

§ 10

§ 4, stk. 1 fastlægger fire forfaldsgrunde: når varer forlader afgiftssuspensionsordningen; ved modtagelsen, når varer fra andre EU-lande erhverves af ikke-berettigede; når varer fremstilles eller forarbejdes uden for

ordningen; og ved import fra steder uden for EU, jf. § 13, medmindre varerne umiddelbart efter importen henføres under afgiftssuspensionsordningen.

Det centrale fortolkningsspørgsmål er, hvornår varer "forlader" ordningen. Skatterådet har besvaret det i [SKM2024.551.SR](#) af 5. november 2024 om investeringsrom lagret hos en autoriseret oplagshaver. Rådet bekræftede, at afgiften først forfalder ved den **fysiske udlevering** – uanset at ejendomsretten var overgået til investoren tidligere. Afgørelsen bygger på EU-Domstolens dom i **sag C-355/14, Polihim**, hvis præmisser Skatterådet gengav:

Da punktafgiften er en afgift, der pålægges forbruget, og ikke salget, skal forfaldstidspunktet således være så tæt som muligt på forbrugeren.

Så længe de pågældende varer forbliver i afgiftsoplaget hos en godkendt oplagshaver, kan der derfor ikke være tale om forbrug, heller ikke selv om denne godkendte oplagshaver har solgt varerne.

Dette princip udspringer af [artikel 6, stk. 3, litra a](#) i cirkulationsdirektivet og gælder ordret på øl- og vinområdet, hvor [§ 4, stk. 1, nr. 1](#) er formuleret identisk. Det er den retlige forudsætning for hele investeringsvin- og fadlagingsmarkedet: et salg på oplaget er ikke en afgiftsudløsende begivenhed.

SKM2024.551.SR afgjorde tillige, at **fordampning** under fadlagring (ca. 3-4 pct. volumen og 0,5 procentpoint alkohol årligt) udgør et uigenkaldeligt tab, der ikke anses for overgået til forbrug – et princip, der på øl- og vinområdet har sin parallel i fradragsreglen for tab som følge af varernes art, som netop var begrundelsen for at ophæve udligningstillægget i 1992.

Den mest aktuelle afgørelse er [SKM2026.165.SR](#) af 10. april 2026 om **investeringsvin på toldoplag**. Skatterådet bekræftede, at oplæggelse af importeret vin på et offentligt toldoplag suspenderer **moms, øl- og vinafgift og emballageafgift** samtidig. Afgørelsen bygger på [ØVL §§ 3, 4 og 13](#) sammenholdt med [momsloven § 12, stk. 2](#) og [emballageafgiftsloven § 7](#). Konstruktionen udnytter, at [§ 13, stk. 1](#) undtager varer, der tilføres en oplagshaver, og at [§ 4, stk. 1, nr. 4](#) undtager importvarer, der umiddelbart efter importen henføres under afgiftssuspensionsordningen. Se om de momsretlige aspekter [moms-fortolkning](#).

Toldoplagskonstruktionen har imidlertid en hård formel side, som [21-0101359](#) af 5. februar 2024 illustrerer. Et selskab havde ved en fejl angivet varer til fri omsætning i stedet for til toldoplagsproceduren, og søgte om ændring efter [EU-toldkodeksens artikel 173, stk. 3](#). Landsskatteretten stadfæstede afslaget:

Da selskabet imidlertid ikke havde bevilling til offentligt toldoplag på indførselstidspunktet, og da selskabet ikke fremlagde oplysninger om et andet toldoplag, som selskabet ønskede anvendt, var betingelserne for ændring af toldangivelserne efter EU-toldkodeksens artikel 173, stk. 3, ikke opfyldt.

To lærdomme følger. **For det første** kan en bevilling til toldoplag ikke meddeles med tilbagevirkende kraft, jf. [artikel 211, stk. 2, litra g](#). **For det andet** er midlertidig opbevaring (MIO) ikke en toldprocedure i kodeksens forstand:

Det forhold, at selskabet havde bevilling til midlertidig oplæggelse på angivelsestidspunktet, kan ikke føre til et andet resultat, da midlertidig oplæggelse af varer ikke er en toldprocedure som nævnt i EU-toldkodeksens artikel 5, litra 16). Toldproceduren for fri omsætning kan således ikke ændres til midlertidig oplæggelse i toldangivelsen.

Bevillingen skal med andre ord være på plads **før** varerne ankommer. Efterrationalisering er udelukket – også når varerne aldrig var tiltænkt det danske marked og faktisk blev reeksporteret.

LOV

Øl- og vinafgiftsloven § 3, stk. 1

Øl- og vinafgiftsloven § 4, stk. 1, 3

Øl- og vinafgiftsloven § 13, stk. 1, 2

PRAKSIS	Landsskatteretten · Stadfæstelse af afslag på ændring af toldangivelser og toldgodtgørelse	05.02.2024
	Skatterådet · Investeringsvin på toldoplæg: Moms, øl- og vinafgift og emballageafgift suspenderes ved offentligt toldoplæg	10.04.2026
	Skatterådet · Afgift af spiritus forfalder ved fysisk udlevering ikke ved ejerskifte	05.11.2024

§ 11 Hæftelsen i § 27: et lagdelt system med solidarisk bund

§ 27 er lovens hæftelsesbestemmelse og er bygget som et **spejl af forfaldsgrundene i § 4**. For hver måde, afgiften kan forfalde på, udpeger § 27 en kreds af hæftende personer:

Forfaldsgrund	Hæftelse	Hæftende personkreds
Varer forlader suspensionsordningen (§ 4, stk. 1, nr. 1)	stk. 1	Oplagshaveren, den registrerede varemottager, enhver der frigiver varerne eller på hvis vegne de frigives; ved uregelmæssig afgang: de involverede
Uregelmæssighed under EU-transport i suspension (§ 29, stk. 2)	stk. 2	Den, der har stillet sikkerhed; og enhver anden involveret, der vidste eller burde vide , at vareafgangen var uregelmæssig
Forarbejdning/oplægning uden for ordningen (§ 4, stk. 1, nr. 2)	stk. 3	De, der forarbejder eller oplægger, samt enhver involveret
Fremstilling/forarbejdning (§ 4, stk. 1, nr. 3)	stk. 4	De, der fremstiller eller forarbejder, samt enhver involveret i uregelmæssig fremstilling
Import/uretmæssig indpassage (§ 4, stk. 1, nr. 4)	stk. 5	Klarereren, jf. EU-toldkodeksens art. 5, nr. 15, eller art. 77, stk. 3; de involverede i indpassagen
Levering til erhvervsmæssige formål (§ 6 a, stk. 1, nr. 1)	stk. 6	Den autoriserede modtager; og uregistrerede personer involveret i transporten
Fjernsalg (§ 6 a, stk. 1, nr. 2)	stk. 7	Afsenderen; afsenderens repræsentant; eller modtageren, hvis afsenderen ikke er registreret, ikke har stillet sikkerhed, ikke har betalt eller ikke har ført regnskab
Uregelmæssighed ved transport af beskattede varer (§ 30)	stk. 8	Den sikkerhedsstillende; og enhver delagtig i uregelmæssigheden
Ikke-afgiftsberigtigede varer uden autorisation/registrering/sikkerhed	stk. 9	Erhververen og den, der er i besiddelse af varerne

De to konstruktioner, der bærer hele systemet, er stk. 9 og stk. 11.

§ 27, stk. 9 er opsamlingsbestemmelsen. Den rammer erhververen og besidderen af ikke-afgiftsberigtigede varer, hvor der ikke er sket autorisation eller registrering eller stillet sikkerhed. Bestemmelsen går helt tilbage til lovens tilblivelse. De oprindelige forarbejder forklarer:

For så vidt angår afgiftspligtige varer, der ikke er afgiftsberigtiget efter loven, og hvor der ikke er stillet sikkerhed eller foreligger et registreringsforhold, foreslås det, at erhververen eller den, der er i besiddelse af varen, hæfter.

Dette er en **objektiv besidderhæftelse**: den, der har ubeskattede varer i sin besiddelse, hæfter, uanset om vedkommende selv har indført dem.

§ 27, stk. 11 binder systemet sammen. Hæftelsen efter stk. 1-9 omfatter selskaber, fonde, foreninger m.v. eller den, der som ejer, forpagter el.lign. driver virksomheden for egen regning – og **hæfter flere for samme afgift, hæfter de solidarisk**. Forarbejderne til den seneste justering præciserer, at ændringen fra "når" til "hvis" alene var sproglig:

Det foreslåede betyder ingen ændringer i den materielt gældende retstilstand, og § 27, stk. 11, angår således fortsat de situationer, hvor flere virksomheder og personer hæfter for afgiften efter bestemmelsens stk. 1-9.

Endelig indeholder **§ 27, stk. 10** en **dokumentationsregel med bevisbyrdevirkning**: en oplagshavers pligt til at betale afgift her i landet ved transport til andre EU-lande under suspension bortfalder først, når det er dokumenteret, at varerne er overgået til modtageren efter de administrative procedurer. De oprindelige forarbejder forklarer, at dokumentationen normalt vil foreligge i form af det eksemplar af ledsagedokumentet, der tilbagesendes til afsenderen – i dag håndteret elektronisk via EMCS.

Selv når en uregelmæssighed opstår, er hæftelsen ikke ubetinget. **§ 29, stk. 3** giver en **4-måneders frist** fra transportens begyndelse til at dokumentere, at transporten er afsluttet, eller i hvilket andet EU-land uregelmæssigheden opstod. **§ 29, stk. 4** supplerer med en **1-måneders frist** fra Skatteforvaltningens meddelelse, hvis den sikkerhedsstillende først derved får kendskab til, at varerne ikke er nået frem. Og **§ 29, stk. 5** samt **§ 30, stk. 4** giver en **3-årig** godtgørelsesadgang, hvis det senere dokumenteres, at uregelmæssigheden faktisk opstod i et andet EU-land, hvor afgiften er betalt.

LOV

[ØL- og vinafgiftsloven § 4, stk. 1](#)[ØL- og vinafgiftsloven § 27, stk. 1-12](#)[ØL- og vinafgiftsloven § 29, stk. 1-5](#)[ØL- og vinafgiftsloven § 30, stk. 1-4](#)

Eget brug eller erhvervsmæssig levering – bevisbyrdens vandring i praksis

Det største volumen af hæftelsessager angår grænsehandel: hvornår er indførsel til **eget brug** (afgiftsfri efter **§ 11, stk. 2**), og hvornår er der tale om **levering til erhvervsmæssige formål** (afgiftspligtig efter **§ 6 a, stk. 1, nr. 1**)?

Vurderingen sker efter kriterierne i cirkulationsdirektivets artikel 32 – den erhvervsdrivendes forretningsmæssige status, begrundelsen, stedet, transportformen, dokumenterne samt varernes art og mængde. Medlemsstaterne kan fastsætte **vejledende mængder**, der ikke må være mindre end 110 l øl, 90 l vin og 10 l spiritus.

Praksis viser en klar tredeling.

Ved kraftige overskridelser vender bevisbyrden. I **16-0842780** af 11. november 2016 indførte klageren 2.455 liter øl og 56 liter spiritus i en svensk lastbil og gjorde gældende, at Danmark blot var transitland, og at varerne skulle bruges til en fest for 200 gæster i Sverige. Landsskatteretten fandt, at en overskridelse på mere end 20 gange for øl og 5 gange for spiritus flyttede bevisbyrden til klageren, og at en generel og udokumenteret forklaring ikke rakte. Afgiften på 8.953 kr. blev stadfæstet. Tilsvarende i **18-0001928** af 18. august 2021, hvor 406 liter spiritus – mere end 39 gange den vejledende mængde – ikke kunne henføres til to bryllupper,

blandt andet fordi klagerens eget bryllup lå **mere end 11 måneder senere**, og fordi der manglede objektivt konstaterbar dokumentation for, at drikkevarerne faktisk blev serveret. Retten afviste tillige at forelægge sagen for EU-Domstolen:

En afgørelse fra EU-domstolen af dette spørgsmål er ikke nødvendig, inden der træffes afgørelse i sagen, jf. artikel 267 i Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Der ses herved ikke at være tilstrækkelig tvivl om fortolkning af EU-retten.

Men mængden alene er ikke nok. [21-0024621](#) af 10. maj 2022 er den vigtigste modvægt. Ved et uanmeldt kontrolbesøg på en privat bopæl fandt Skattestyrelsen 1.679 dåser øl, 249,62 liter vin og frugtvín, 22,6 liter spiritus og 18 kg chokolade, og opkrævede 5.125,84 kr. Landsskatteretten **ophævede** kravet:

Henset til størrelsen af den fundne mængde afgiftspligtige varer finder Landsskatteretten, at den fundne mængde afgiftspligtige varer ikke i sig selv kan dokumentere eller sandsynliggøre, at klageren driver uregistreret virksomhed med køb og salg af afgiftspligtige varer.

Retten lagde vægt på, at varerne var af forskellig art, spredte og blandet med private ejendele, at observationer af biltrafik ikke dokumenterede salg, og at der var uoverensstemmelser mellem kontrolrapporten og de opkrævede mængder. Konklusionen var utvetydig:

Henset til mængden af de beslaglagte varer, varernes placering og opdeling finder retten det ikke dokumenteret eller sandsynliggjort, at klageren har drevet en uregistreret virksomhed på adressen. ... Den fundne mængde afgiftspligtige varer må derfor anses for at være til klagerens eget brug.

Kontrasten til [11-0299279](#) af 21. marts 2013 er lærerig. Her fandt Skattestyrelsen 368 øl, 416 cider og 5 flasker spiritus i en forenings barområde. Landsskatteretten stadfæstede:

Under henvisning til sagens oplysninger anser Landsskatteretten de omhandlede varer for at være udbudt til salg i foreningens bar, idet der herved særligt er henset til oplysninger om pengekasse med penge, opgørelseslister med barpriser, dobbeltkøleskab med glaslåger, opstilling af varerne etc.

Det afgørende var ikke mængden, men **den kommercielle infrastruktur**: pengekasse, prislister, udstillingskøleskab, systematisk opstilling. Foreningen kunne ikke fremvise følgesedler eller kvitteringer, jf. [§ 14, stk. 7](#), og regnskabsgrundlaget kunne derfor tilsidesættes med skønsmæssig ansættelse efter [opkrævningsloven § 5, stk. 2](#). Samme mønster ses i [21-0096526](#) af 22. april 2024.

Og hæftelsen skal knyttes til en person. [21-0088612](#) af 27. juni 2025 er den principielt mest interessante. Skattestyrelsen havde opkrævet 329.981 kr. for 73.447 liter øl og 2.015 liter spiritus registreret på et grænsehandelsfordelskort over 278 ture. Landsskatteretten delte sagen i to:

- For køb **uden forudbestilling** – hvor kun kortnummeret var registreret – nedsattes kravet til **0 kr.** Flertallet lagde vægt på, at kortet var et **usikret ihændehavekort uden pinkode eller ID-kontrol**: "Der er herved navnlig lagt vægt på, at kortet som anført kan anvendes af andre end den person, det er udstedt til. Der foreligger ikke oplysninger i øvrigt, der støtter, at det er klageren, der rent faktisk har foretaget samtlige de registrerede køb."
- For køb **med forudbestilling** i klagerens navn og e-mail var der derimod skabt en formodning, som klageren ikke afkræftede. Her hæftede han efter [§ 27, stk. 9](#), og betingelserne for **ekstraordinær genoptagelse** efter [skatteforvaltningsloven § 32, stk. 1, nr. 3](#) var opfyldt på grund af grov uagtsomhed ved systematisk indførsel af 5.803 liter øl og 234 liter spiritus på 18 ture på under fem måneder.

Et retsmedlem dissenterede og ville nedsætte hele kravet til 0 kr., idet heller ikke forudbestillinger skabte tilstrækkelig formodning givet kortets manglende sikkerhedsfunktion.

Afgørelsen sætter en klar grænse for datadrevet afgiftskontrol: **loyalitetsdata er ikke i sig selv identitetsbevis**. Om fristerne, se [skatteret-genoptagelse](#).

LOV

Opkrævningsloven § 5, stk. 2

Skatteforvaltningsloven § 32, stk. 1

Øl- og vinafgiftsloven § 6a, stk. 1

Øl- og vinafgiftsloven § 11, stk. 2

Øl- og vinafgiftsloven § 14, stk. 7

Øl- og vinafgiftsloven § 27, stk. 9

PRAKSIS	Landsskatteretten · Øl- og spiritusafgift: Kun forudbestilte varer købt med fordelskort blev anset for afgiftspligtige	27.06.2025
	Landsskatteretten · Manglende Dokumentation for Køb af Spiritus Medførte Opkrævning af Spiritusafgift	22.04.2024
	Landsskatteretten · Landsskatteretten ophæver afgiftskrav på øl og spiritus efter manglende bevis for videresalg	10.05.2022
	Landsskatteretten · Stadfæstelse af spiritusafgift ved indførsel – manglende dokumentation for eget brug ved bryllup	18.08.2021
	Landsskatteretten · Punktafgift på øl og spiritus anset for erhvervsmæssig indførsel	11.11.2016
	Landsskatteretten · Skønsmæssig forhøjelse af punktafgifter for forening efter kontrolbesøg	21.03.2013

Ølmoderationen i § 2: uafhængighedskravet og moderationens

§ 13 vandring med øllet

[§ 2](#) giver små bryggerier en afgiftslettelse – ølmoderationen. Ordningen er hjemlet i [artikel 4 i strukturdirektivet 92/83/EØF](#), der tillader reducerede satser for bryggerier med en produktion op til 200.000 hl om året, dog højst 50 pct. under den normale nationale sats.

Den gældende beregningsmodel efter [§ 2, stk. 2](#) er trinvis:

Årlig fremstilling (foregående kalenderår)	Afgiftslettelse
Højst 3.700 hl	50 pct.
Over 3.700 hl, højst 20.000 hl	$(168.607 \div \text{hl}) + 4,43 \text{ pct.}$
Over 20.000 hl	$14,29 - (\text{hl} \div 14.003) \text{ pct.}$
Over 200.000 hl	0 pct.

Der kan ikke opnås moderation for mere end 200.000 hl i det aktuelle kalenderår. § 2, stk. 3 sikrer, at nystartede bryggerier uden produktion i det foregående år også omfattes.

Modellen er resultatet af en længere udvikling. Den oprindelige ordning fra 1992 var langt enklere. Forarbejderne beskriver:

På baggrund heraf foreslås det, at den gældende moderationsordning udvides til at omfatte bryggerier, hvis produktion maksimalt er 200.000 hl øl pr. år. Endvidere foreslås det, at satsen ændres, således at en produktion på 0 hl pr. år medfører en moderation på 20 kr. pr. hl faldende lineært til 0 kr. pr. hl ved 200.000 hl pr. år.

Bemærkelsesværdigt indeholdt 1992-ordningen en historisk begrænsning: "Bestemmelsen omfatter som hidtil kun bryggerier, der er etableret før den 1. november 1940." Den begrænsning er siden bortfaldet.

Omlægningen til **procentbaseret** moderation skete med begrundelsen, at lettelsen – ligesom selve ølafgiften – bør afspejle det konkrete alkoholindhold:

Dermed vil afgiftslettelsen ligesom selve ølafgiften afspejle det konkrete alkoholindhold fremfor en generel sats pr. hl færdigfremstillet øl uafhængig af alkoholindholdet, som gælder i dag.

To forhold har særlig praktisk betydning.

Moderationen følger det fremstillede øl – ikke det udleverede. Ved lov nr. 104 af 13. februar 2018 blev § 2 nyaffattet, så ordlyden blev ensrettet med strukturdirektivets artikel 4, og "fremstillet og udleveret" blev ændret til "fremstillet". Forarbejderne forklarer konsekvensen:

At øllet alene skal være fremstillet af det enkelte bryggeri indebærer, at f.eks. et andet bryggeri (oplagshaver), som køber øllet ubeskattet, og derpå udleverer det til beskatning, også kan opnå ølmoderation til samme sats som bryggeriet, der har fremstillet øllet. Det vil sige, at moderationen følger det fremstillede øl.

Dette er en betydningsfuld regel for distributionskæden: en oplagshaver, der køber ubeskattet øl fra et mikrobryggeri, arver mikrobryggeriets moderationssats. Forarbejderne beskriver, hvordan informationen overføres – via EMCS ved EU-handel, men ved ren dansk omsætning "på anden måde, f.eks. ved påtegning på faktura, som dermed danner grundlag for opgørelsen af moderationen."

2018-nyaffattelsen efterlod imidlertid en fejl: "udleveret" blev ikke konsekvensrettet i § 2, stk. 2, 3. og 4. pkt. Forarbejderne til rettelsen beskriver problemet præcist:

Dette har den utilsigtede konsekvens, at moderationen i visse situationer ikke beregnes i overensstemmelse med intentionen bag ordningen. [...] hvor et bryggeri, der fx fremstiller 12.000 hl øl, men kun udleverer en del heraf til beskatning, kan opnå en højere moderationssats pr. hl øl, end et bryggeri der fremstiller 3.000 hl øl.

Lovgiver bemærkede udtrykkeligt, at fejlen kunne bringe Danmark i strid med strukturdirektivets 50 pct.-loft.

Uafhængighedskravet. Efter § 2, stk. 4 er det en forudsætning, at bryggeriet er **juridisk og økonomisk uafhængigt af andre bryggerier og ikke drives på licens**. Dette er ordningens væsentligste værn: uden det ville et storbryggeri kunne opsplitte produktionen i formelt selvstændige enheder og høste 50 pct. lettelse på hele volumenet. Kravet gælder også bryggerier indbyrdes i distributionskæden – moderationens vandring med øllet forudsætter, at både det fremstillende og det udleverende bryggeri er uafhængige af hinanden og af andre bryggerier.

Grænseoverskridende virkning. Efter § 2, stk. 5 finder afgiftslettelserne også anvendelse for øl, der leveres fra små, uafhængige bryggerier i andre medlemsstater. Bestemmelsen er en nødvendig følge af forbuddet mod diskriminerende intern beskatning, og dokumentationen håndteres i dag via den småbryggeriattest, der blev indført ved Rådets direktiv (EU) 2020/1151.

EU-Domstolen har i sag C-184/19 af 30. april 2020 taget stilling til de EU-retlige rammer for differentiering af punktafgifter mellem vin og andre gærede drikkevarer samt til krav om overgangsperioder ved afgiftsforhøjelser – spørgsmål, der sætter grænserne for, hvor frit medlemsstaterne kan differentiere inden for strukturdirektivets kategorier.

LOV

Øl- og vinafgiftsloven § 1, stk. 1

Øl- og vinafgiftsloven § 2, stk. 1-5

PRAKSIS

EU-Domstolen · Differentiering af punktafgifter mellem vin og andre gærede drikkevarer samt krav til overgangsperioder ved afgiftsforhøjelser 30.04.2020

Fritagelserne i § 11: denaturering, tekniske formål og hjemmebrygning

§ 11, stk. 1 rummer et fritagelseskatalog på elleve numre, der gennemfører strukturdirektivets fritagelser. Systematikken hviler gennemgående på ét princip: **alkoholen må ikke ende i et drikkeligt produkt.**

Det ses tydeligst i nr. 1-2 om **denaturering**. Fuldstændig denatureret alkohol er fritaget uden videre (nr. 1). Delvis denatureret alkohol er kun fritaget, når den anvendes til fremstilling af produkter, **der ikke er bestemt til konsum**, eller til vedligeholdelse og rengøring af fremstillingsudstyr til netop denne proces (nr. 2). Efter § 11, stk. 6 kan afgiftsfritagelse i det hele betinges af, at varerne tilsættes stoffer, der gør dem uegnede til drikkebrug eller til fremstilling af drikkevarer.

De øvrige fritagelser følger samme logik:

- **Nr. 3** – fremstilling af eddike under KN-position 2209.
- **Nr. 4** – fremstilling af lægemidler omfattet af direktiv 2001/82/EF og 2001/83/EF.
- **Nr. 5** – fremstilling af **aromastoffer** til levnedsmidler og ikke-alkoholholdige drikkevarer med et alkoholindhold, der ikke overstiger 1,2 pct. vol.
- **Nr. 6** – levnedsmidler, med kvantitative lofter: **8,5 l ren alkohol pr. 100 kg** for chokolade og **5 l pr. 100 kg** for andre produkter.
- **Nr. 7** – **teknisk, videnskabeligt, undervisningsmæssigt, medicinsk formål og lignende.**
- **Nr. 8** – fremstilling af varer, som ikke er afgiftspligtige efter loven.
- **Nr. 9-11** – diplomatiske repræsentationer, jf. **toldloven § 4**, samt EU- og NATO-styrker, hvor fritagelsen administreres af Forsvarsministeriet, jf. **§ 11, stk. 5**.

Aromastof-fritagelsen i nr. 5 har været genstand for en betydelig praksisændring. EU-Domstolen fastslog i **sag C-668/20, Y GmbH**, at **artikel 27, stk. 1, litra e, i direktiv 92/83/EØF** skal fortolkes således, at et produkt betegnet vanilleoleoresiner, tariferet under pos. 1302 19 05, skal anses for "aromastoffer", forudsat at de udgør en ingrediens, der giver en smag eller en duft, som er specifik for et bestemt produkt. Skattestyrelsen ændrede herefter praksis med **SKM2023.177.SKTST**, således at **afgiftsfritagelsen ikke er begrænset til aromastoffer, der tariferes i konkrete positioner i EU's kombinerede nomenklatur**. Fritagelsen er dermed

funktionsbestemt, ikke positionsbestemt – en interessant modsætning til klassificeringssiden, hvor tarifieringen er enerådende. Afgrænsningen af aromastoffer og ethanol hertil hører nærmere under spiritusafgiftens område.

§ 11, stk. 3 fritager **hjemmebrygning**: øl, vin og frugtvín m.m., der fremstilles af en privatperson og forbruges af denne, dennes familie eller dennes gæster, forudsat at der ikke finder noget salg sted. Fritagelsen hænger historisk sammen med, at 1992-loven ophævede det gamle forbud mod hjemmefremstilling af vin af frugter og bær, som ikke er almindeligt avlet her i landet. Betingelsen om, at intet salg må finde sted, er absolut – det mindste salg bringer hele produktionen ind under afgiftspligten og udløser autorisationspligt efter § 5, stk. 2.

§ 11, stk. 4 giver **eksportgodtgørelse** for varer leveret til udlandet, og lader registrerede varemottagere angive godtgørelsen direkte på afgiftsangivelsen frem for at ansøge særskilt – en administrativ forenkling, der spejles i § 6 a, stk. 10 for EU-leverancer.

LOV

Øl- og vinafgiftsloven § 5, stk. 2

Øl- og vinafgiftsloven § 6a, stk. 10

Øl- og vinafgiftsloven § 11, stk. 1-6

Aktualitet: ikke-konsoliderede ændringer og sammenfatning af § 15 praksismønstret

Retstilstanden er ikke fuldt konsolideret. Den nyeste lovbekendtgørelse (A20240041629) er dateret 25. april 2024, men tre vedtagne ændringer fra 11. december 2024 trådte i kraft **1. januar 2025** uden endnu at være rullet ind i den konsoliderede tekst:

1. **§ 25 a er ophævet.** Bestemmelsen krævede konfiskation ved grove eller gentagne overtrædelser af § 25, stk. 3. Forarbejderne begrundede ophævelsen med, at bestemmelsen sjældent anvendes i praksis, fordi "konfiskation ofte foretages af andre myndigheder end Skatteforvaltningen". Lovgiver peger i stedet på sikkerhedsstillelse og tvangsafmelding som "mere effektive reaktionsmuligheder", og understreger, at ophævelsen ikke er til hinder for beslaglæggelse eller konfiskation af andre myndigheder – fx Fødevarestyrelsen – inden for deres ressort. Ændringen betyder tillige, at afgiftspligten ikke længere bortfalder ved konfiskation efter denne lov.
2. **§ 15 er nyaffattet** med en pligt for klareren eller andre involverede i toldformaliteter til at forsyne Skatteforvaltningen med oplysninger og dokumentation ved transport af varer fra importstedet under afgiftssuspensionsordningen.
3. **§ 15, stk. 6, er præciseret**, så kravene også omfatter oplysninger.

Hvem der læser § 25 a i den konsoliderede lovbekendtgørelse, læser altså en ophævet bestemmelse.

Sammenfatning. Praksis på området tegner fire gennemgående mønstre.

Klassificeringen er toldretlig – ikke afgiftsretlig. Øl- og vinafgiftsloven har intet selvstændigt varebegreb. Afgørelsen af, om en drikkevarer er vin til 11,26 kr. pr. liter eller spiritus til 150 kr. pr. liter ren ethanol, træffes efter KN og de almindelige tarifieringsbestemmelser, på grundlag af varens objektive karakteristika på fortoldningstidspunktet. Producentens betegnelse, markedsføring, fremstillingsteknik, lægemiddelgodkendelse eller fødevareregistrering er uden betydning. Der ligger heri en betydelig – og undervurderet –

retssikkerhedsudfordring: en producent kan overholde al fødevareregulering og alligevel opdage, at produktet afgiftsmæssigt er spiritus.

Siebrand-testen er en helhedsvurdering med hierarki. Alkoholkindens fordeling er kun et udgangspunkt, ikke et selvstændigt kriterium – Toorank viser, at 51 pct. gæret alkohol ikke redder tarifieringen. De organoleptiske kendetegn bærer vurderingen: har varen mistet smag, duft og udseende af den frugt eller det naturprodukt, den er lavet af? Kun når de objektive kendetegn er tvetydige, inddrages subsidiært varens bestemmelse – hvorvidt den indkøbes og indtages som gæret drik eller som spiritus. Gløgg-sagerne viser, at dette sidste led kan være udslagsgivende, og at praksis kan skifte, når metodikken anvendes stringent. Traditionelle produkter – kirsebærrvin, saké, gløgg – beskyttes af testen, ikke rammes af den.

Suspensionen er reel, men formalistisk. Afgiften forfalder først ved fysisk udlevering fra afgiftsoplaget, ikke ved salg – Polihim-princippet, som SKM2024.551.SR og SKM2026.165.SR bygger investeringsvin- og fadlagingsmarkedet på. Men adgangen til suspension er strengt betinget: bevilling og lokalegodkendelse skal være på plads **før** varerne ankommer, sikkerheden skal være Skatteforvaltningen i hænde **forud for** aktiviteten, og en bevilling kan ikke gives med tilbagevirkende kraft. Én forkert procedurekode på en toldangivelse kan ikke rettes efterfølgende, uanset varernes faktiske skæbne.

Hæftelsen er bred, men ikke automatisk. § 27 udpeger en meget vid kreds af hæftende – oplagshaver, varemodtager, klarerer, afsender, repræsentant, modtager, erhverver, besidder – og stk. 11 gør hæftelsen solidarisk. Men Landsskatteretten accepterer ikke en objektiv formodning ud fra mængde alene. Skattestyrelsen skal sandsynliggøre den **erhvervsmæssige karakter**, og det gøres med kommerciel infrastruktur (pengekasse, prislister, udstillingskøleskab, systematisk opstilling) – ikke med volumen. Og hæftelsen skal knyttes til en **identificeret person**: registreringer på et usikret ihændehavekort er ikke identitetsbevis. Først når myndigheden har løftet denne byrde – eller når overskridelsen af de vejledende mængder er så massiv, at den taler for sig selv – vender bevisbyrden til borgeren.

For tarifiering og fritagelse af ethanol og aromastoffer som hovedemne henvises til spiritusafgiftens område; for de generelle punktafgiftsmekanismer på tværs af afgiftslovene henvises til punktafgifter generelt; og for momsfradrag og leveringssted til [moms-fortolkning](#).

LOV	Øl- og vinafgiftsloven § 3, stk. 1	Øl- og vinafgiftsloven § 4, stk. 1	
	Øl- og vinafgiftsloven § 15, stk. 6	Øl- og vinafgiftsloven § 27, stk. 1-12	
PRAKSIS	EU-Domstolen · Tarifiering af alkoholholdige drikkevarer: Fortolkning af den kombinerede nomenklatur (KN) pos. 2206 og 2208 for rensede og tilsatte gærede drikkevarer		11.05.2016
	Landsskatteretten · Øl- og spiritusafgift: Kun forudbestilte varer købt med fordelskort blev anset for afgiftspligtige		27.06.2025
	Landsskatteretten · Landsskatteretten ophæver afgiftskrav på øl og spiritus efter manglende bevis for videresalg		10.05.2022
	Landsskatteretten · Skønsmæssig forhøjelse af punktafgifter for forening efter kontrolbesøg		21.03.2013
	Skatterådet · Investeringsvin på toldoplag: Moms, øl- og vinafgift og emballageafgift suspenderes ved offentligt toldoplag		10.04.2026
	Skatterådet · Afgift af spiritus forfalder ved fysisk udlevering ikke ved ejerskifte		05.11.2024

REFERENCE Lovgrundlag

14 paragraffer

Spiritusafgiftsloven § 1	stk. 1	Øl- og vinafgiftsloven § 1	stk. 1, 2
Øl- og vinafgiftsloven § 2	stk. 1-5	Øl- og vinafgiftsloven § 3	stk. 1, 2
Øl- og vinafgiftsloven § 3a		Øl- og vinafgiftsloven § 4	stk. 1
Øl- og vinafgiftsloven § 5	stk. 1-6	Øl- og vinafgiftsloven § 6a	stk. 1
Øl- og vinafgiftsloven § 7	stk. 1, 2	Øl- og vinafgiftsloven § 11	stk. 1, 2
Øl- og vinafgiftsloven § 13	stk. 1	Øl- og vinafgiftsloven § 27	stk. 1-12
Øl- og vinafgiftsloven § 29	stk. 1, 2	Øl- og vinafgiftsloven § 30	stk. 1-3

MATERIALE Citerede afgørelser

18 afgørelser

EU-DOMSTOLEN · EUROPÆISK DOMSTOL

3

08.05.2024	Beskyttelse af varebetegnelsen 'aromatiseret cocktail af vinprodukter': Forbud mod tilsætning af øl som alkohol eller smags giver	C-216/23
30.04.2020	Differentiering af punktafgifter mellem vin og andre gærede drikkevarer samt krav til overgangsperioder ved afgiftsforhøjelser	C-184/19
11.05.2016	Tarifiering af alkoholholdige drikkevarer: Fortolkning af den kombinerede nomenklatur (KN) pos. 2206 og 2208 for rensede og tilsatte gærede drikkevarer	C-532/14

LANDSSKATTERETTEN · ADMINISTRATIV KLAGEINSTANS

12

27.06.2025	Øl- og spiritusafgift: Kun forudbestilte varer købt med fordelskort blev anset for afgiftspligtige	21-0088612
30.01.2025	Ændret tarifiering af importerede dekorationsgenstande: Landsskatterettens afgørelse i sag nr. 22-0085010	22-0085010
22.04.2024	Manglende Dokumentation for Køb af Spiritus Medførte Opkrævning af Spiritusafgift	21-0096526
05.02.2024	Stadfæstelse af afslag på ændring af toldangivelser og toldgodtgørelse	21-0101359
30.11.2023	Stadfæstelse af tarifieringsoplysning for håndvask af plastik - KN-kode 3922 10 00 00	22-0089675
10.05.2022	Landsskatteretten ophæver afgiftskrav på øl og spiritus efter manglende bevis for videresalg	21-0024621
18.08.2021	Stadfæstelse af spiritusafgift ved indførsel – manglende dokumentation for eget brug ved bryllup	18-0001928
22.10.2020	Spiritusafgift af frugtdrikke med tilsat alkohol - Landsskatterettens afgørelse	15-1890512
11.11.2016	Punktafgift på øl og spiritus anset for erhvervsmæssig indførsel	16-0842780
18.08.2014	Klassificering af te-baseret mousserende drikkevare som alkoholsodavand og emballageafgift	13-5583445

21.03.2013	Skønsmæssig forhøjelse af punktafgifter for forening efter kontrolbesøg	11-0299279
05.10.2012	Afgiftspligt for kosttilskud med alkohol - Landsskatterettens afgørelse vedrørende spiritusafgift	12-0192111
SKATTERÅDET · ADMINISTRATIV MYNDIGHED		3
10.04.2026	Investeringsvin på toldoplag: Moms, øl- og vinafgift og emballageafgift suspenderes ved offentligt toldoplag	25-5731557
05.11.2024	Afgift af spiritus forfalder ved fysisk udlevering ikke ved ejerskifte	24-1088933
05.07.2013	Afgiftsfritagelse for råstofafgift på jordnødder ved en gros salg	13-0097834